

О. ХЕНРИ

Църквата с воденичното колело

Лейкландс не фигурира в каталозите на модните летни курорти. Той се намира на един невисок хребет на Къмбърлендските планини на малък приток на река Клинч. Самото доволно селце се състои от две дузини къщи и през него минава изоставен теснолинеен път. Човек се пита дали железопътната линия се е изгубила в боровите гори и след това е тръгнала към Лейкландс от страх от самота, или пък селцето се изгубило и сгушило покрай нея в очакване вагоните да го откарат у дома.

Буди недоумение също защо мястото се казва Лейкландс, или с други думи „Земя с езера“. Първо, наоколо няма никакви езера и второ, земята е толкова бедна, че не си струва да се говори за нея.

На около половин миля от селцето се намира Игъл Хаус* – голяма, просторна, стара постройка, собственост на Джосая Ранкин, предлагаща храна и подслон на гости, които се нуждаят от планински въздух и ниски цени. В Игъл Хаус цари очарователен безпорядък. Имението е пълно с древни вместо с модерни удобства и е толкова уютно занемарено и приятно разхвърляно,

* Eagle House (англ.), „Орлова къща“. – Б. пр.

колкото е собственият ви дом. При все това там ще намерите обзаведена чиста стая и добра и изобилна храна, а останалото ще свършите вие и боровите гори. Природата е осигурила също минерален извор, люлки от лози и крокет... Има дори и дървени портички на оградите. Единственото, за което трябва да благодарите на Изкуството, са изпълненията на цигулка и китара – два пъти в седмицата на танците в недодялания дървен павилион.

Обичайните посетители на Игъл Хаус са онези, които търсят отдых просто по силата на необходимостта, а също така и за удоволствие. Това са заети хора, които могат да бъдат уподобени на часовници, нуждаещи се от навиване на всеки две седмици, за да се осигури гладкото въртене на зъбните им колела през цялата година. Тук можете да се натъкнете на студенти от градовете долу в равнината, понякога на случаен художник, а друг път на геолог, погълнат от изучаването на древните пластове на околните хълмове. В Лейклендс летуват също няколко тихи семейства и една-две представителки на онова търпеливо благотворително общество, познато тук под името „Учителките“.

На четвърт миля от Игъл Хаус се намираше нещо, което в каталога можеше да бъде представено на гостите като „местна забележителност“, ако Игъл Хаус издаваше каталог. Това беше една стара, стара мелница, която обаче вече не беше мелница. По думите на самия Джосая Ранкин това бе „единствената църква в Съединените щати с водно колело и единствената мелница с църковни пейки и орган“. Гостите на Игъл Хаус посещаваха старата църква-мелница всяка неделя и слушаха как проповедникът сравнява пречистения християнин с пресято брашно, смляно между воденичните камъни на опита и страданието.

Всяка година в началото на пролетта в Игъл Хаус пристигаше някой си Ейбрам Стронг, който постепенно стана уважаван и обичан гост. В Лейклендс го наричаха „оцет Ейбрам“, защото косата му беше толкова бяла, лицето толкова силно, добродушно и румено, смехът толкова весел и черните му дрехи и широкопола шапка толкова като на истински свещеник! Дори новите гости след три-четири дни познанство започваха да го удостояват с тази почетна титла.

Оцет Ейбрам идваше отдалече. Той живееше в голям шумен град в Северозапада, където притежаваше мелници, но не малки мелници с църковни пейки и орган в тях, а грамадни, грозни и подобни на планини мелници, около които товарните влакове пъплеха по цял ден като мравки около мравуняк. И сега ще ви разкажем за оцет Ейбрам и мелницата, която беше станала църква, защото техните истории са свързани.

По времето, когато църквата била мелница, мистър Стронг бил нейният стопанин. И нямало на света по-весел, по-прашен, по-запет и по-щастлив мелничар от него. Той живеел в малка къща от другата страна на пътя срещу мелницата си. Ръката му била тежка, но таксата му за мелене лека и планинците карали брашното си при него от много мили разстояние по каменистите пътища.

Радостта в живота на мелничаря била малката му дъщеря Аглая. Това несъмнено било смело име за момиченце със сламеноруси коси, но планинците обичат звучни и внушителни имена. Майката се натъкнала на него в някаква книга и това предопределило нещата. Като малка Аглая отказвала да приеме това име като свое и настоявала да я наричат „Дъмс“. Мелничарят и съпругата му често се опитвали да изкопчат от дъщеря си източника на това тайнствено прозвище, но без резултат. Накрая те стигнали до една хипотеза. В

малката градина зад дома им имало една леха с родо-дендрони, към които детето имало особена слабост и интерес. Възможно било момичето да откривало някаква близост между „Дъмс“ и страховитото име на любимите му цветя.

Когато Агля била на четири години, тя и баща ѝ всеки следобед си устройвали в мелницата едно малко представление, което никога не пропускали, стига времето да го позволявало. Когато вечерята станела готова, майка ѝ вчесвала косите ѝ, слагала ѝ нова престилка и я изпращала в мелницата да доведе баща си. Когато мелничарят я видел да влиза през вратата, той пристъпвал напред, целият побелял от брашното, махвал ѝ с ръка и подемал една стара мелничарска песен, известна по тези краища, която звучала приблизително така:

Колелото се върти и мливото се мели –
мелничарят прахен е и весел
на устата винаги със песен.
И целият му труд е като залъгалка,
докато мисли той за своята малка.

После Агля припвала към него засмяна и казвала: „Хайде, тате, отведи Дъмс у дома.“ А баща ѝ я мятал на рамото си и тръгвал с широка крачка на вечеря, пейки песента на мелничаря. И това се повтаряло всяка вечер.

Един ден, само седмица след четвъртия ѝ рожден ден, Агля изчезнала. Когато била видяна за последен път, тя беряла диви цветя встрани от пътя пред къщата. Малко по-късно майка ѝ излязла да види дали не се е отдалечила твърде много и нея вече я нямало.

Разбира се, положено било всяко усилие да бъде намерена. Събрали се съседи и били претърсени го-

рите и планините на мили разстояние околоръст. Проверили всеки фут от воденичния улей и претърсили потока с драга далече оттатък яза. От момичето не била намерена и следа. Един-два дни преди това семейство скитници си били устроили лагер в близка горичка. Направено било предположение, че може би те са откраднали детето, но когато фургонът им бил достигнат и претърсен, то не било там.

Мелничарят останал в мелницата още близо две години и после надеждата му да намери дъщеря си угаснала. Той и съпругата му се преместили на Северозапад. Няколко години по-късно Ейбрам Стронг бил вече собственик на модерна мелница в един от важните мелничарски градове в региона. Мисис Стронг никога не се възстановила от удара, причинен от загубата на Аглая, и две години, след като се преместили, мелничарят останал сам да носи мъката си.

Когато забогатял, Ейбрам Стронг посетил Лейкландс и старата мелница. Мястото било свързано с тъжни спомени за него, но той бил силен човек и винаги изглеждал жизнерадостен и добър. Именно тогава му хрумнала вдъхновената идея да превърне старата мелница в църква. Лейкландс било твърде бедно село, за да си построи нова черква, а още по-бедните планинци не били в състояние да помогнат. Поради тази причина в близките двайсет мили наоколо нямало нито един храм за религиозно поклонение.

Мелничарят се постарал да не променя много външния вид на мелницата. Голямото водно колело останало на мястото си. Младите хора, които ходели на църква, изрязвали инициалите си в мекото бавно изгниващо дърво. Язът бил частично разрушен и бистрият планински поток ромолял по каменистото си корито, невъзпиран от нищо. Вътре в мелницата промените били по-големи. Тегличите, воденичните ка-

мъни, ремъците и скрипците, разбира се, били махнати. Имало две редици пейки с пътека помежду им и малка издигната платформа с амвон в единия ѝ край. От три страни горе имало галерия с места за сядане и вътрешна стълба, която водела до тях. В галерията имало също и орган – истински тръбен орган, – който бил гордостта на паството на Църквата при старата мелница. Мис Фийби Самърс била органистката. Момчетата от Лейклендс с гордост се редували да го помпят вместо нея при всяка неделна служба. Проповедник бил преподобният мистър Банбридж, който пристигал от Скуиръл Геп* на стария си бял кон, и никога не пропускал служба. И Ейбрам Строг плащал за всичко – на проповедника петстотин долара на година и на мис Фийби – двеста.

Така в памет на Аглая старата мелница била превърната в благословено място за общността, в която някога била живяла. Изглежда, краткият живот на детето бил донесъл повече добро от седемдесет години живуркане на други хора. Но Ейбрам Строг издигнал още един паметник в нейна чест.

От мелниците на Северозапада идвало брашното „Аглая“, смляно от най-твърдата и най-хубава пшеница, която можело да се отгледа. И в областта скоро открили, че брашното „Аглая“ имало две цени. Едната била най-високата на пазара, а другата – нула.

Където се случело някакво бедствие, обричащо хората на лишения – пожар, наводнение, торнадо, стачка или глад, натам потегляли щедри количества от брашното „Аглая“ на нулевата цена. То било раздавано предпазливо и справедливо, но без пари и гладните не можело да платят и пени за него. Тръгнала дори приказка, че когато избухнел опустошителен пожар в

* Squirrel Gap – букв. „Катеричава клисура“. – Б. пр.

някой бедняшки квартал, първи на мястото пристигал кабриолетът на шефа на огнеборците, след това товарната кола с брашното „Аглая“ и най-накрая пожарната команда.

Това бил другият паметник, който Ейбрам Стронг издигнал на Аглая. Може би той би изглеждал твърде утилитарен в очите на един поет, но други откривали нещо очарователно и прелестно в идеята чистото, бяло и девствено брашно, изпратено на мисия на любовта и милосърдието, да бъде уподобено на духа на изгубеното дете, чиято памет то почитало.

Настъпи година, която донесе тежки изпитания за Къмбърлендските планини. Реколтата от зърнени култури навсякъде беше слаба, а местната я нямаше никаква. Планински наводнения бяха опустошили имотите на хората. Дори дивечът в горите беше толкова оскъден, че ловците не успяваха да нахранят семействата си. Особено тежко беше положението в Лейкландс.

Веднага щом Ейбрам Стронг научи за това, разпрати телеграми и скоро малките вагони на теснолинейката вече разтоварваха там брашното „Аглая“. Мелничарят се беше разпоредил то да бъде складирано в галерията на Църквата при старата мелница, така че всеки, който отиде на черква, да може да отнесе един чувал в дома си.

Две седмици по-късно Ейбрам Стронг пристигна в Игъл Хаус на ежегодната си визита и отново стана „отец Ейбрам“.

Този сезон в Игъл Хаус имаше по-малко гости от обикновено. Сред тях беше Роуз Честър. Мис Честър бе дошла в Лейкландс от Атланта, където работеше в универсален магазин. Това беше първата в живота ѝ отпуска извън града. Съпругата на управителя на ма-

газина беше прекарала едно лято в Игъл Хаус. Тя харесваше Роуз и я беше убедила да отиде там на почивка за три седмици. Съпругата на управителя ѝ беше дала също и писмо до мисис Ранкин, която на драго сърце взе Роуз под своя грижа и опека.

Мис Честър не беше много здрава. Тя беше на около двайсет години, бледа и крехка заради затворения си начин на живот. Но още първата седмица в Лейклендс ѝ придаде бодрост и жизненост, променяйки я удивително. Беше началото на септември, когато Къмбърлендските планини са най-красиви. Тогава листата на дърветата пламтят в ярки есенни цветове, въздухът е като шампанско и нощите са възхитително хладни, карайки човек да се сгуши удобно под топлите одеяла на Игъл Хаус.

Отец Ейбрам и мис Честър станаха големи приятели. Старият мелничар научи историята ѝ от мисис Ранкин и веднага прояви интерес към стройното самотно момиче, което само си проправяше път в живота.

Планината беше нещо ново за мис Честър. Тя бе живяла много години в топлия равнинен град Атланта и величието и многообразието на Къмбърлендските планини я очароваха. И затова бе решила да се наслажда на всеки миг от престоя си тук. Скромните ѝ спестявания бяха толкова прецизно изчислени с оглед на разходите ѝ, че тя знаеше почти до пени какво щеше да ѝ остане, когато се върнеше в града.

Мис Честър имаше късмета да спечели отец Ейбрам за свой приятел и водач. Той знаеше всеки път, връх и склон в планините около Лейклендс. Благодарение на него тя опозна меланхоличното очарование на сенчестите стръмни пътеки през боровите гори, величието на голите канари, кристалните ободряващи утрини и мечтателните златни следобеди, изпълнени с тайнствена тъга. И така здравето ѝ се подобри и духът

й укрепна. Смехът ѝ беше почти толкова сърдечен и искрен по нейния си женствен начин, колкото и прочутият смях на отец Ейбрам. И двамата бяха родени оптимисти и умееха да показват едно ведро и жизнерадостно лице на света.

Един ден мис Честър научи от друг гост историята на изгубеното дете на отец Ейбрам. Тя веднага побърза да намери мелничаря, седнал на любимата си грубо одялана пейка близо до богатия на желязо извор. Той се изненада, когато малката му приятелка мушна ръката си в неговата и го погледна със сълзи в очите.

– О, отец Ейбрам – каза момичето. – Толкова съжалявам! До днес не знаех за вашата малка дъщеря. Вие все пак ще я намерите някой ден... О, надявам се, че ще я намерите!

Мелничарят я погледна със сърдечната си готова усмивка.

– Благодаря ви, мис Роуз – каза той с обичайния си бодър тон. – Но аз не очаквам да намеря Аглая. В продължение на години се надявах, че тя е била откраднатата от скитници и все още е жива, но днес вече не храня такива надежди. И смятам, че се е удавила.

– Представям си колко тежко ви е било да живеете с всички тези съмнения – каза мис Честър. – И при все това вие сте толкова жизнерадостен и готов да направите товара на другите по-лек. Добрият отец Ейбрам!

– Добрата мис Роуз! – имитира я мелничарят, усмихнат. – Която мисли повече за другите, отколкото за себе си.

Изведнъж през главата на мис Честър като че ли мина някаква причудлива мисъл.

– О, отец Ейбрам – възкликна тя, – няма ли да е чудесно, ако се окаже, че аз съм вашата дъщеря! Няма ли да е романтично! И не бихте ли искали аз да бъда ваша дъщеря!

– Много бих искал! – каза мелничарят искрено. – Ако Аглая беше жива, не бих си пожелал нищо друго, освен да стане такава малка жена като вас. А може би вие сте Аглая – продължи той, подхващайки шеговития ѝ тон. – Не си ли спомняте, когато живяхме в мелницата?

Мис Честър веднага потъна в сериозен размисъл, заглеждайки се отнесено в нещо в далечината. Отец Ейбрам се забавляваше с този внезапен обрат в настроението ѝ. Тя седя така мълчалива дълго време, преди да отговори.

– Не – каза момичето накрая с дълга въздишка. – Не си спомням нищо за мелницата. Не мисля, че изобщо някога съм виждала мелница в живота си, преди да попадна на вашата странна малка църква. И ако аз бях вашето малко момиче, щях да си спомням, нали? Съжалявам, отец Ейбрам.

– Аз също – отговори отец Ейбрам, подражавайки шеговито на тона ѝ. – Но щом не помните да сте моето малко момиче, мис Роуз, вие несъмнено имате спомен, когато сте била момичето на някой друг. Вие, разбира се, помните родителите си.

– О, да. Спомням си ги много добре... особено баща ми. Той изобщо не приличаше на вас, отец Ейбрам. Но аз само си фантазирах. Хайде, достатъчно вече почивахте. Вие обещахте да ми покажете езерото с пъстървите този следобед. Аз никога не съм виждала пъстърви!

Един късен следобед отец Ейбрам пое сам към старата църква. Той често ходеше там да поседи и да помисли за старите дни, когато живееше оттатък пътя. Времето бе изгладило остротата на скръбта и споменът за онези времена вече не беше болезнен за него. Но когато Ейбрам Стронг седеше в тъжните септемврийски следобеди там, където „Дъмс“ тичаше всеки

ден с развети руси къдрици, усмивката, която всички в Лейкландс бяха свикнали да виждат винаги на лицето му, я нямаше.

Мелничарят крачеше бавно по стръмния виещ се път. Дърветата се бяха скупчили толкова близо по края му, че той вървеше под сенките им с шапка в ръка. Катерички притичваха весело по старата дървена ограда. Пъдпъдъци зовяха люпилата си от пшеничните стърнища. Ниското слънце изпращаше поток от бледа златна светлина към пролома, който се отваряше на запад. Началото на септември! Оставаха само още няколко дни до годишнината от изчезването на Аглая.

Старото воденично колело, наполовина покрито с бръшлян, улавяше късчета от топлата слънчева светлина, която се процеждаше през дърветата. Старата къща оттатък пътя все още стоеше, но несъмнено щеше да рухне, преди да дойдат бурите на следващата зима. Тя беше обрасла с грамофончета и лозите на дива тиква, а вратата беше увиснала на пантите си.

Отец Ейбрам бутна вратата на мелницата и влезе тихо. И след това се спря озадачен. Беше чул някакъв звук, тук някой плачеше неутешимо. Огледа се и видя мис Честър, седнала на една от църковните пейки, потънала в мрак, с наведена глава и писмо в ръцете.

Отец Ейбрам се приближи към момичето и сложи едната от силните си ръце върху нейните. Тя вдигна глава, прошепна името му и се опита да даде някакво обяснение.

– Не бързайте, мис Роуз – каза мелничарят мило. – Не се опитвайте още да говорите. Няма нищо по-добро за вас от един хубав тих плач, когато сте тъжна.

Изглежда, че старият мелничар, сам познаващ скръбта толкова добре, беше като истински магьосник, когато трябваше да я пропъди от другиго. Риданията на мис Честър утихнаха. После тя извади малката си об-

шита по края кърпичка, избърса една-две сълзи, които бяха капнали от очите ѝ върху голямата ръка на отец Ейбрам, и го погледна, усмихвайки се през сълзи. Мис Честър винаги можеше да се усмихва, преди да са изсъхнали сълзите ѝ, също както отец Ейбрам можеше да се усмихва през собствената си мъка. Така двамата всъщност много си приличаха.

Мелничарят не я попита нищо, но малко по малко мис Честър започна да му разказва.

Това беше старата история, която винаги изглеждаше толкова голяма и важна за младите и извикваше усмивките на спомена у старите. Както можеше да се очаква, ставаше дума за любов. В Атланта имаше един млад мъж, добър и изключително благороден, който бе открил, че мис Честър притежаваше същите тези качества в по-голяма степен от всеки друг човек в Атланта или където и да е другаде от Гренландия до Патагония. Тя показа на отец Ейбрам писмото, над което беше плакала. Това беше мъжествено и нежно писмо, малко преувеличено и настоятелно, какъвто е стилът на писмата, писани от млади мъже, които се отличават с доброта и благородство. В него той искаше ръката на мис Честър без никакво отлагане. Животът, по собствените му думи, откакто тя заминала на своята триседмична отпуска, бил непоносим. Младият мъж я умоляваше за незабавен отговор и ако той бъдел положителен, нейният възлюбен ѝ обещаваше моментално да полети към нея, игнорирайки теснолинейния железен път, водещ до Лейклендс.

– И какъв тогава е проблемът? – попита мелничарят, когато прочете писмото.

– Аз не мога да се омъжа за него – отговори мис Честър.

– А искате ли да се омъжите за него? – попита отец Ейбрам.

– О, аз го обичам – отговори тя, – но... – Сетне наведе глава и се разхлипа отново.

– Хайде, мис Роуз – рече мелничарят, – можете да споделите с мен. Не ви разпитвам, но мисля, че можете да ми имате доверие.

– Имам ви! – рече момичето. – Ще ви кажа защо трябва да откажа на Ралф. Аз съм никоя! Нямам си дори име. Името, с което се наричам, не е истинско. Ралф е благороден човек. Аз го обичам с цялото си сърце, но никога не мога да бъда негов.

– Какви са тези приказки? – възрази отец Ейбрам. – Вие казахте, че помните родителите си. Защо тогава да нямате име? Не разбирам.

– Наистина ги помня – потвърди мис Честър. – Даже много добре. Най-ранните ми спомени са от живота ни някъде дълбоко на юг. Ние се премествахме много пъти в различни градове и щати. Аз бях памук, работех във фабрики, често гладувах и няхах достатъчно дрехи. Майка ми понякога беше добра към мен, но баща ми беше винаги жесток и ме биеше. Мисля, че те и двамата бяха мързеливи и без място в живота.

Една вечер, когато живеехме в малък град на брега на река близо до Атланта, те се скараха много лошо. Двамата се обиждаха и подиграваха един на друг и тогава аз научих... о, отец Ейбрам, аз научих, че нямам дори правото... не разбирате ли? Аз няхах дори правото да имам име. Аз бях никоя!

Същата нощ избягах. Отидох в Атланта и си намерих работа. Приех името Роуз Честър и оттогава сама си изкарвам прехраната. Сега вече знаете защо не мога да се омъжа за Ралф... и никога няма да мога да му кажа причината.

Пренебрежението на отец Ейбрам към нейните неволи беше по-добро от съчувствие и по-полезно от съжаление.

– Боже мой, скъпа, това ли е всичко? – възкликна той. – Срамота! А аз си мислех, че има някаква по-сериозна пречка. Ако този съвършен млад мъж е истински мъж, той няма да дава и пет пари за родословното ви дърво. Скъпа мис Роуз, повярвайте ми, той не се интересува от нищо друго, освен от вас. Разкажете му всичко откровено, както го разказахте на мен и ви гарантирам, че той само ще се посмее на историята ви и ще започне да ви цени още повече заради нея.

– Никога няма да го направя! – каза мис Честър тъжно. – Никога няма да се омъжа за него, нито пък за някой друг. Нямам това право.

Но в този момент те видяха една дълга сянка да се поклаща по огрения от слънцето път. След това до нея се появи още една по-къса и малко по-късно две странни фигури приближиха църквата. Дългата сянка принадлежеше на органистката мис Фийби Самърс, която идваше да се упражнява. Томи Тийг, дванайсетгодишен малчуган, беше отговорен за по-късата сянка. Днес беше ред на Томи да помпа органа на мис Фийби и по тази причина босите му крака гордо щапучаха по пътя, вдигайки малки облачета прах.

Мис Фийби, в басмена рокля на люлякови клонки и с добре оформени малки къдрици над всяко от ушите, направи нисък реверанс на отец Ейбрам и кимна официално с глава на мис Честър. След това тя и помощникът ѝ се заизкачваха по стръмната стълба, която водеше към органа в галерията.

Отец Ейбрам и мис Честър останаха долу в съствяващия се полумрак на църквата. И двамата мълчаха и най-вероятно всеки от тях беше зает със спомените си. Мис Честър седеше, отпуснала глава на ръката си, устремила поглед някъде много, много далече. Отец Ейбрам беше на съседната пейка, гледайки замислено през вратата към пътя и полуразрушената къща.

Изведнъж картината около него се преобрази и той се върна почти двайсет години назад. И докато Томи помпеше органа, мис Фийби натисна един нисък басов тон и го задържа така, за да установи какво е количеството на подадения въздух. В този момент църквата престана да съществува за отец Ейбрам. Дълбоката ехтяща вибрация, която разтърси малката дървена постройка, не беше тон от орган, а тътенът от мелничната машинария. Ейбрам Стронг беше сигурен, че старото воденично колело се върти и че той отново е прашен весел мелничар в старата планинска мелница. Вечерта вече се беше спуснала и скоро Аглая щеше да се появи с цялото си очарование, ситнейки по пътя, за да го отведе на вечеря. Очите на отец Ейбрам бяха приковани върху разнебитената врата на къщата.

След това стана още едно чудо. Чуwalите с брашно бяха натрупани горе в галерията в дълги редици. Може би мишка бе прояла някой от тях, но тъй или иначе, сътресението от дълбокия басов тон на органа направи така, че през един процеп между дъските на пода в галерията се посипа поток от брашно, покривайки отец Ейбрам от глава до пети с бял прах. В следващия момент старият мелничар пристъпи към пътеката между пейките, размахвайки ръце, и поде мелничарската песен:

Колелото се върти и мливото се мели –
мелничарят прашен е и весел...

... И тогава се случи останалата част от чудото. Мис Честър седеше, наведена напред на църковната пейка, бяла като самото брашно, загледана с широко отворени очи в отец Ейбрам, сякаш беше в транс. Когато той подхвана песента, тя протегна към него ръце, устните ѝ замърдаха и сетне извика към него като насън:

– Хайде, тате, отведи Дъмс у дома!

Мис Фийби отпусна басовия клавиш на органа. Но тя си беше свършила работата добре. Тонът, който беше натиснала, бе отворил вратите на една заключена памет. И отец Ейбрам грабна своята изгубена Аглая в прегръдките си.

* * *

Ако някога посетите Лейклендс, ще научите още за тази история. Хората там ще ви разкажат, че когато нейните нишки впоследствие били проследени, станало ясно, че в онзи септемврийски ден дъщерята на мелничаря била открадната от скитащи цигани, привлечени от красотата на детето. За да чуете обаче на спокойствие всички подробности, ще трябва да се настаните удобно на сенчестата веранда на Игъл Хаус. Но нашият разказ като че ли е по-добре да приключи, докато басовият тон на мис Фийби все още отеква тихо.

Лично според мен обаче най-прекрасното нещо се случи, докато отец Ейбрам и дъщеря му вървяха обротно към Игъл Хаус в дългия сумрак, почти твърде щастливи, за да разговарят.

– Татко – каза тя малко плахо и колебливо, – много ли пари имаш?

– Дали са много? – отвърна мелничарят. – Е, зависи. Никак не са малко, освен ако не искаш да купиш луната или нещо също толкова скъпо.

– А много ли ще струва – попита Аглая, която винаги толкова внимателно броеше своите петачета, – да се изпрати телеграма до Атланта?

– О – каза отец Ейбрам с лека въздишка. – Разбирам. Ти искаш да повикаш Ралф да дойде.

Аглая вдигна глава към него с нежна усмивка.

– Искам да го помоля да почака – поясни тя. – Аз току-що намерих моя баща и бих искала известно време да бъдем само двамата. Затова искам да му кажа, че ще трябва да почака.